

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce **Bc. M. Š.**, zastoupeného Mgr. Annou Větrovskou, advokátkou se sídlem Praha 1, Štěpánská 633/49, proti žalovanému **Policii České republiky - Policejnímu prezídiu České republiky,** se sídlem Praha 7, Strojnická 27, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 1. 2004, č. j. 7 Ca 3/2003 - 28,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného usnesení Městského soudu v Praze, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2002, č. j. PPR-44-1/SŘI-SOU-2002. Tímto rozhodnutím žalovaný na základě rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5, č. j. 10 C 1/98-147, rozhodl „zlikvidovat údaje týkající se skutečnosti, že byl žalobce v roce 1991 stíhán OÚV Praha 5 za ostatní trestnou činnost - § 154/2, 156/3, 164 - 169b (ČVS 1675/91) a v roce 1992 rozpracován OÚV Praha 5 rovněž pro ostatní činnost, která představuje tyto trestné činy § 154/2, 156/3, 164 - 168, 169a, 169b, 172 - 175, 177, 179 - 184, 189 - 190, 198, 198a, 199, 200, 206 - 209, 239/1, 240 - 1, 253, 255, 259 - 265 tr. zákona (CVS 3089/92)“. Městský soud žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), neboť dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí není rozhodnutím

ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., nýbrž se jedná o úkon správního orgánu, který je podle § 70 písm. a) s. ř. s. vyloučen ze soudního přezkumu.

Stěžovatel proti tomu ve včas podané kasační stížnosti výslovně uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Konkrétně uvádí, že městský soud pochybil, když ve výroku usnesení neuvedl jakou konkrétní žalobu odmítá. Pokud ji specifikoval až v odůvodnění rozhodnutí, tak tento postup není v souladu s rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze dne 4. 9. 2002, sp. zn. 22 Cdo 655/2001. Dále nesouhlasí s tím, že by napadené rozhodnutí žalovaného bylo vyloučeno ze soudního přezkumu. Na podporu svého tvrzení uvádí definici správního rozhodnutí a zdůrazňuje, že předmětné rozhodnutí obsahuje (až na otisk úředního razítka) všechny formální znaky rozhodnutí a rovněž i znaky materiální, neboť je jím rozhodováno o právech, povinnostech a právem chráněných zájmech individuálně určené fyzické osoby, totiž o likvidaci neoprávněně evidovaných osobních údajů o stěžovateli. Rovněž poukazuje na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 28. 8. 2003, sp. zn. IV. ÚS 233/02, podle kterého je třeba charakter rozhodnutí posuzovat vždy na základě jeho obsahu a nikoli jen podle formy. Stěžovatel je přesvědčen, že zmíněným rozhodnutím bylo rozhodováno o jeho právech a povinnostech, a odkazuje na obsah čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, § 42j odst. 2, 3, 4, zákona č. 283/1991 Sb. Rovněž připomíná, že o těchto jeho právech, povinnostech a právem chráněných zájmech rozhodoval již soud v řízení podle § 7 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále též „o. s. ř.“). Krajský soud pak pochybil, když převzal argumentaci žalovaného a žalobu stěžovatele odmítl. Navíc také zcela přehlédl fakt, že naříkané rozhodnutí nezahrnuje všechny údaje a informace, jejichž likvidace byla rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5, č. j. 10 C 1/98 - 147, nařízena. Jinou otázkou podle stěžovatele pak je nedostatek kompetence Policejního prezídia znovu rozhodovat o věci již pravomocně rozhodnuté soudem. Tato skutečnost však nemůže vést k odmítnutí žaloby, nýbrž má ze zákona následek nulitu rozhodnutí. Stěžovatel poukazuje na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Rotaru proti Rumunsku, kde bylo vysloveno, že osobní data jsou shromažďována a využívána v souladu se zákonem jenom pokud existuje přehledná právní úprava této činnosti a pokud se mohou dotčené osoby účinně domoci, aby soudy přezkoumaly, zda nejsou tato data shromažďována nad míru, která je v demokratické společnosti nezbytná a zda jsou využívána k legitimním účelům. Jakákoli rozhodovací činnost o ochraně před zneužitím osobních údajů proto náležela primárně soudu a nikoli žalovanému, který byl adresátem povinnosti, o níž soud již rozhodl. Stěžovatel dále zdůrazňuje, že naříkané rozhodnutí obsahuje pouze označení adresáta, výrok a poučení o nepřípustnosti odvolání; neobsahuje však žádné odůvodnění; proto se domnívá, že takové rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nesrozumitelné. Odkazuje přitom na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 5. 2003, č. j. 22 Ca 208/2002 - 23, podle kterého rozhodnutí správního orgánu obsahující pouze výrok je nepřezkoumatelné. Podle stěžovatele tak měl městský soud postupovat podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., případně podle odst. 2 téhož ustanovení, neboť předmětné rozhodnutí vykazuje zřetelné znaky nicotnosti. Žalovaný se tím, že rozhodoval o věci již pravomocně rozhodnuté soudem, nikoliv v totožném (úplném) rozsahu, snažil vyhnout splnění povinnosti zlikvidovat všechny informace, tak jak mu bylo rozsudkem obvodního soudu uloženo. Podle stěžovatele není udržitelný závěr, že naříkané rozhodnutí je interní akt, neboť rozhodnutí bylo výslovně adresováno stěžovateli. Rovněž není pochyb o tom, že rozhodnutím byla autoritativně rozhodnuto o likvidaci osobních údajů zahrnujících nepravdivé informace o stěžovateli a jednalo se tak o rozhodnutí podle § 42j zákona č. 283/1991 Sb. Z uvedeného je tak podle stěžovatele zřejmé, že se nejednalo o interní akt a že právní posouzení městským soudem je nesprávné, skutková podstata, ze které soud vycházel nemá oporu ve spisech a usnesení je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Navrhuje tak, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení městského soudu zrušil.

V doplnění kasační stížnosti poukazuje stěžovatel rovněž na § 65 odst. 2 s. ř. s. a domnívá se, že je usnesení městského soudu nepřezkoumatelné, neboť se soud vůbec nezabýval otázkou přípustnosti žaloby podle shora citovaného ustanovení. Podle stěžovatele není rozhodnutí žalovaného pouhým úkonem ve smyslu § 70 písm. a) s. ř. s., nýbrž rozhodnutím správního orgánu, což je v něm také uvedeno. S největší pravděpodobností se však jedná o nulitní akt. Tato skutečnost z něj ovšem nečiní pouhý úkon ve smyslu § 70 písm. a) s. ř. s. a nemůže upřít stěžovateli možnost obrátit se na správní soud (nález Ústavního soudu ze dne 10. 10. 2002, sp. zn. III. ÚS 728/01).

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že pro informační systémy provozované celoplošně a pro informační systémy provozované Policii České republiky je příslušným vedoucím funkcionářem policejní prezident. Stěžovateli byla pod č. j. PPR-44-1/SŘI-SOU-2002 doložena skutečnost, že byla na základě rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 5, č. j. 10 C 1/98 - 147, splněna povinnost likvidace jeho údajů v něm uložená. Z obsahu daného aktu je podle žalovaného zřejmé, že se jedná o pouhé sdělení stěžovateli, který je uveden v hlavičce jako adresát. Z těchto důvodů se § 42j zákona č. 283/1991 Sb. neaplikuje a je zřejmé, že se nejedná o rozhodnutí, které by zakládalo, měnilo nebo rušilo práva či povinnosti stěžovatele a kterým by byl na svých právech zkrácen. Stěžovatelův poukaz na § 65 odst. 2 s. ř. s. nemá opodstatnění, neboť se v daném případě nejednalo o řízení před správním orgánem, ale o splnění povinnosti stanovené soudem. Navrhuje proto, aby byla kasační stížnost jako nedůvodná zamítnuta.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Nepřezkoumatelnost spatřuje zejména v tom, že městský soud ve výroku usnesení neuvedl, jakou konkrétní žalobu odmítá [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Rovněž rozhodnutí žalovaného považuje za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a také se domnívá, že je nicotné, městský soud je měl tak k jeho žalobní námitce zrušit [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Zejména však nesouhlasí s tím, že by rozhodnutí žalovaného mělo být ze soudního přezkumu vyloučeno - fakticky namítá nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu [§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.].

Pokud jde o tvrzenou nepřezkoumatelnost usnesení městského soudu, kterou spatřuje stěžovatel v tom, že ve výroku napadeného usnesení není uvedeno, jaká konkrétní žaloba se odmítá, nemůže se s ním Nejvyšší správní soud ztotožnit. Podle § 46 odst. 1 s. ř. s. je soud povinen návrh (žalobu) odmítnout, nastanou-li zákonem předvídané skutečnosti. Ve správním soudnictví je tak znění výroku usnesení o odmítnutí návrhu dáno zákonem. Součástí tohoto usnesení pak není pouze jeho výrok, nýbrž také záhlaví, odůvodněn a poučení o opravných prostředcích. Soudní rozhodnutí je pak třeba posuzovat jako celek. V záhlaví rozhodnutí jak jsou jednoznačným způsobem identifikování účastníci tohoto řízení (tj. žalobce a žalovaný) a rovněž rozhodnutí, které je předmětem soudního přezkumu. Ve výroku je pak uvedeno jakým způsobem soud rozhodl a v jeho odůvodnění je uvedeno, proč tak učinil. Tak tomu bylo i v této právní věci, usnesení odpovídá zákonným požadavkům na obsah písemného vyhotovení rozhodnutí (§ 55 odst. 5, § 54 odst. 2 s. ř. s.). Pokud se stěžovatel domnívá, že napadené usnesení je v rozporu s rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 4. 9. 2002, sp. zn. 22 Cdo 655/2001, kde soud mimo jiné uvedl, „*že nezbytnou náležitostí jednotlivých výroků soudního rozhodnutí musí být určitost stanovení jím ukládané*

povinnosti nebo určení právního vztahu či práva, aby tak ze znění výroku bylo zcela jednoznačně patrno, jak soud rozhodl“, nelze s ním souhlasit. V dané věci je třeba zdůraznit, že zmíněný rozsudek se týkal občanskoprávní věci a nelze ho zcela aplikovat na správní soudnictví, neboť mezi správním soudnictvím a řízením občanskoprávním jsou poměrně značné rozdíly, které vyplývají ze samé podstaty obou řízení. Uvedená řízení jsou proto regulována odlišnými právními předpisy; správní soudnictví je řízeno soudním řádem správním a občanskoprávní řízení je regulováno občanským soudním řádem. Nic na tom nemění skutečnost, že některá ustanovení o. s. ř. jsou podpůrně využívaná i ve správním soudnictví (§ 64 s. ř. s.). Podle § 4 odst. 1 s. ř. s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o: a) žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen "správní orgán"), b) ochraně proti nečinnosti správního orgánu, c) ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu, d) kompetenčních žalobách. Podle odst. 2 citovaného ustanovení dále soudy rozhodují a) ve věcech volebních a ve věcech místního referenda, b) ve věcech politických stran a politických hnutí. Největší část agendy správního soudnictví pak tvoří soudní přezkum žalob směřujících proti rozhodnutím správního orgánu [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], takový byl i charakter žaloby podané v tomto případě. Žalobou napadené rozhodnutí, které je předmětem soudního přezkumu, je v rozhodnutích správních soudů jednoznačně definováno v záhlaví soudního rozhodnutí, a to uvedením správního orgánu, který je vydal, dne, kdy se tak stalo a rovněž čísla jednacího. Výrok rozhodnutí se pak zpravidla omezuje na konstatování, jakým způsobem bylo o této žalobě rozhodnuto. Naopak soudy v občanskoprávním řízení, na něž se také stěžovatelem uvedené rozhodnutí Nejvyššího soudu vztahuje, mají mnohem širší oblast činnosti. Ustanovení § 155 odst. 1 o. s. ř. stanoví, že obsah výroku rozhodnutí ve věci samé vysloví soud ve výroku rozhodnutí. Obsah výroku pak musí vyjádřit vztah k obsahu návrhu na zahájení řízení. V záhlaví rozhodnutí totiž zpravidla nebývá právní věc definována dostatečným (nezaměnitelným) způsobem, a proto je zde požadavek, aby nebyl výrok soudního rozhodnutí obecný, nýbrž aby byla dostatečně konkretizována věc o níž soud rozhodl. Náležitosti písemného vyhotovení rozsudku vydaného v řízení vedeném podle občanského soudního řádu stanoví § 157 o. s. ř.; pokud bylo rozhodováno usnesením, použijí se ustanovení o rozsudku přiměřeně, když náležitosti písemného vyhotovení usnesení jsou výslovně stanoveny v ust. § 169 o. s. ř. Lze tak uzavřít, že v daném případě, jak již je ostatně uvedeno výše, je úkon správního orgánu, který je předmětem soudního přezkumu, definován určitě, nezaměnitelně a srozumitelně v záhlaví napadeného usnesení, z výroku je jednoznačné jakým způsobem bylo rozhodnuto a z odůvodnění je seznatelné, proč se tak stalo. Není možné tak stěžovateli přisvědčit, že by napadené usnesení bylo z tohoto důvodu nepřezkoumatelné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Stěžovatel rovněž namítá, že napadený úkon žalovaného, není úkonem správního orgánu ve smyslu § 70 písm. a) s. ř. s. a není ze soudního přezkumu vyloučen. Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem citovanou definicí správního rozhodnutí i s tím, že je třeba charakter správního aktu posuzovat podle jeho obsahu a nikoli jen podle formy. Nelze však souhlasit s tím, že napadený úkon žalovaného splňuje znaky rozhodnutí po formální i materiální stránce a jedná se o rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s. Jak vyplynulo ze správního a soudního spisu, rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 30. 8. 2001, č. j. 10 C 1/98 - 147, byla České republice - Ministerstvu vnitra uložena mimo jiné povinnost zlikvidovat informace a zdržet se shromažďování a jakéhokoliv rozšiřování informací o stěžovateli obsahujících údaje o tom, že „Ke Š. bylo zjištěno, že jmenovaný byl buď pověřen zastupováním nebo prokurou u různých firem jako např. v. o. s.

H. a spol., s. r. o. G., s. r. o. T. T. Ltd., s. r. o. D., V. apod., kde jsou společníky osoby vietnamské národnosti. Lustrací Š. v AVIZU bylo zjištěno, že byl v roce 1991 stíhán OÚV P-5 za ostatní trestnou činnost - § 154/2, 156/3, 164 - 169b (ČVS 1675/91). Od r. 1992 je OÚV P-5 rozpracován rovněž pro ostatní tr. činnost, která představuje tyto tr. činy § 154/2, 156/3, 164 - 168, 169a, 169b, 172 - 175, 177, 179 - 184, 189 - 190, 198, 198a, 199, 200, 206 - 209, 239/1, 240 - 1, 253, 255, 259 - 265 (CVS 3089/92). Dále byl zjištěn neověřený poznatek, že Š. měl být od 18 let agentem StB na úseku vysokých škol.“ Vzhledem k tomu, že Ministerstvo vnitra povinnost uloženou mu v citovaném rozsudku nesplnilo ve lhůtě tam určené, podal stěžovatel návrh na nařízení exekuce. Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 3. 10. 2002, sp. zn. NC 3265/2002 byla exekuce k vymožení povinnosti stanovené v pravomocném a vykonatelném rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 30. 8. 2001 nařízena. Jak vyplynulo z korespondence mezi Ministerstvem vnitra, Kanceláří policejního prezidenta a Odborem systémového řízení a informatiky Policejního prezídia České republiky, Ministerstvo vnitra požadovalo urychlené vykonání soudem uložené povinnosti. Na základě toho byl vydán úkon o provedení likvidace zpracovávaných osobních údajů, který stěžovatel napadl žalobou. Městský soud v Praze žalobu odmítl, neboť dospěl k závěru, že zmíněný úkon žalovaného není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť jím nebylo zasaženo do hmotněprávních oprávnění a povinností stěžovatele, který jím tak nemohl být krácen na svých právech. Tímto aktem dal žalovaný pouze najevo, že je splněna povinnost, která byla uložena České republice - Ministerstvu vnitra rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5.

Nejvyšší správní soud při posouzení správnosti závěrů městského soudu vycházel z ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li s. ř. s. nebo zvláštní zákon jinak. Soud má za to, že úkonem žalovaného nebylo nijak zasaženo do práv stěžovatele, nýbrž že byl skutečně vydán na základě rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 a ke splnění povinností tam uložených (což je ostatně ve zmíněném aktu i uvedeno). Napadený úkon nelze ani považovat za rozhodnutí správního orgánu podle § 42j zákona č. 283/1991 Sb. Odstavec 1 citovaného ustanovení ukládá policii povinnost sdělit na písemnou žádost žadateli bezplatně osobní údaje vztahující se k osobě žadatele, a to do 30 dnů od jejího doručení. Podle odst. 2 policie na písemnou žádost provede bezplatně likvidaci nebo opravu nepravdivých nebo nepřesných osobních údajů vztahujících se k osobě žadatele, a to neprodleně po jejím doručení. O této žádosti rozhoduje Policejní prezidium České republiky (odst. 3). Odstavec 4 stanoví situace, kdy policie žádostem podle odst. 1 a 2 nevyhoví. Podle tohoto ustanovení tak může jakákoli fyzická osoba požádat Policejní prezidium České republiky, aby jí sdělilo osobní údaje vztahující se k ní a následně může požádat o likvidaci nebo opravu nepravdivých nebo nepřesných osobních údajů. Takové žádosti je Policejní prezidium povinno vyhovět, kromě zákonných výjimek stanovených v odst. 4 předmětného ustanovení. Situace stěžovatele však byla jiná, neboť ten Policejní prezidium nepožádal o likvidaci nepravdivých osobních údajů podle § 42j zákona č. 283/1991 Sb., nýbrž tuto likvidaci požadoval v žalobě podané u Obvodního soudu pro Prahu 5. Soud jeho požadavku vyhověl a v rozsudku uložil České republice - Ministerstvu vnitra mimo jiné to, aby stěžovatelem požadované informace byly zlikvidovány. V daném případě tak Policejní prezidium nemělo o čem rozhodovat a také nerozhodovalo; pouze bylo povinno výrok rozsudku bez dalšího vykonat (resp. Ministerstvo vnitra). Toto pak deklarovalo vydáním úkonu, který stěžovatel napadl

žalobou. Nejvyšší správní soud podotýká, že v daném případě vnější forma tohoto aktu byla skutečně matoucí (předmětný úkon je členěn na výrok, odůvodnění a poučení a je adresován stěžovateli) a mohla ve stěžovateli vzbudit dojem, že se jedná o rozhodnutí správního orgánu a že si žalovaný osobuje rozhodovat o věci již rozhodnuté soudem. Jak však vyplynulo ze shora uvedeného, nebylo tomu tak a po materiální stránce tímto úkonem není žádným způsobem zasaženo do práv stěžovatele ani nikoho jiného a nejedná se tak o rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s., ale naopak o úkon správního orgánu, který není rozhodnutím ve smyslu § 70 písm. a) s. ř. s. Formální podoba úkonu realizujícího soudní rozhodnutí z něho nemůže činit rozhodnutí ve smyslu legislativní zkratky založené ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. Má-li stěžovatel za to, že žalovaný nesplnil povinnost uloženou mu v rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 v celém rozsahu, slouží k jeho ochraně řízení exekuční. Poukaz na shora označený rozsudek Evropského soudu pro lidská práva, jistě významný pro rozhodnutí soudu ukládajícího povinnost odstranění údajů, pro posouzení charakteru úkonu žalovaného již ovšem rozhodný není.

Žalobní legitimaci nebylo možno opřít ani o ustanovení § 65 odst. 2 s. ř. s. (když stěžovatel v nezkoumání podmínek tohoto ustanovení navíc spatřuje i důvod nepřezkoumatelnosti napadeného usnesení). Citované ustanovení připouští, aby žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podal i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle § 65 odst. 1 s. ř. s., tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu příslušejí, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí**.** Ustanovení § 65 odst. 2 s. ř. s. tak umožňuje podat žalobu i tomu, kdo tvrdí, že byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo, a že byl postupem správního orgánu dotčen na procesních právech, která v tomto řízení má, a to v takovém rozsahu, že to mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Jde tu především o občanská sdružení, obecně prospěšné společnosti a obce, jimž zákon výslovně přiznává postavení účastníka v některých správních řízeních, zpravidla proto, aby v nich obhajovaly zájmy veřejnosti zejména na ochraně životního prostředí (např. § 70 a 71 zákona ČNR č. 114/1992 Sb., § 115 odst. 6 a 7 zákona č. 254/2001 Sb.). Jak vyplývá z tohoto ustanovení, podmínkou pro přiznání účastenství podle § 65 odst. 2 s. ř. s. je mimo jiné vedení správního řízení, které je ukončeno vydáním rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s. (tedy rozhodnutí, kterým jsou zakládána, měněna, rušena nebo závazně určována práva a povinnosti některému účastníkovi správního řízení), a dále existence odlišné osoby, které je zákonem přiznáno účastenství v tomto správním řízení. Jak však vyplyne z níže uvedeného, v dané věci nebylo vedeno správní řízení v němž by bylo vydáno rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Ustanovení § 65 odst. 2 s. ř. s. tak na daný případ nelze vůbec použít a městský soud nepochybil, pokud v daném případě o možném stěžovatelově účastenství na základě tohoto ustanovení nerozhodoval. Nebyla tak z tvrzeného důvodu shledána ani nepřezkoumatelnost napadeného usnesení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ani nezákonné vyloučení věci ze soudního přezkumu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., a Městský soud v Praze tudíž nepochybil, když žalobu stěžovatele odmítl jako nepřípustnou podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Stěžovatel dále namítá důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., konkrétně uvádí, že napadený úkon žalovaného je nepřezkoumatelný a nesrozumitelný, případně nicotný, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu jej měl městský soud, zrušit. K tomu je třeba uvést, že v řízení o kasační stížnosti je předmětem přezkumu vždy soudní rozhodnutí a důvody kasační stížnosti musí proto odrážet toto rozhodnutí. V daném případě soud rozhodl o odmítnutí žaloby, neboť směřovala proti úkonu správního orgánu, který není rozhodnutím,

aniž by se zabýval řízením před správním orgánem (v daném případě se navíc ani žádné řízení nekonalo). Nelze tak namítat vady řízení před správním orgánem, neboť to nebylo vůbec předmětem soudního přezkumu, ani vady správního rozhodnutí, jež rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. není.

Žádný ze stěžovatelem namítaných důvodů kasační stížnosti tak nebyl shledán a Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. 2. 2005

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu